

Любить людей мене навчила мати...

Споконвіку зверталось людство з найкращими словами, з піснями і молитвами до своєї берегині - до матері, увіковічуючи її благословенне ім'я. Мати не лише дарує життя, вона віддає дитині всю свою душу, вчить любити рідну землю, любити людей.

Мати! Мама! Матуся! Матінка!...

Хіба є у світі щось прекрасніше, чистіше, святіше? Тому і складають письменники хвилюючі твори про чуле серце і безкорисливу любов, про натружені руки і недоспані ночі, про ніжні материнські пісні.

Кого не схвилюють рядки віршів, які Андрій Малишко присвятив своїй матері, адже в них і біль, і синівська любов, і вдячність:

Я б тобі хліба приніс, якщо можна,

Я б тобі пісню приніс, якщо можна.

Мамо, до тебе немає дороги.

Симоненкові "Лебеді материнства", де поет оспівує матір і Батьківщину. Батьківщина і Мати - вічні:

Можна вибирати друга і по духу брата,

Та не можна рідну матір вибирати...,

Можна все на світі вибирати, сину,

Вибрати не можна тільки Батьківщину.

"Сива ластівка" Б.Олійника - задушевне звернення до матері:

Там, де ти колись ішла,

Тиха стежка зацвіла

Вечоровою матіолою

Дивом-казкою світанковою...

Скільки ночей недоспано, скільки сліз виплакано матір'ю... Кожна мати хоче, щоб життя дітей було щасливим, безтурботним, і вона "від лютої зими затуляла нас крильми", як пташка оберігає своїх пташенят. Кожна мати прагне, щоб діти вирости порядними людьми, відданими Батьківщині, люблячими людей, шанобливими до природи. Саме в цьому щастя синівське.

З усіх доріг найпершою є дорога до рідної матері.

Твір.укр

Твори для 1-11 класів з усіх предметів за новою програмою
<http://xn--b1a2ae5f.xn--j1amh>

Мама! В цьому слові найвищий ідеал природи.

Я хотів би, як ти, прожити,

Щоб не тліти, а завжди горіть,

Щоб уміти, як ти, любити...

(В.Симоненко).

Любов матері вся з тривог, сподівань і безоглядного жертвування собою. До матері на пораду йдемо ми малими та дорослими. Мати ніколи не злукавить. Мати ніколи не скривдить і завжди захистить.

Та й у далеку дорогу нас проводить мати, благославляючи на щастя , на долю.

У Андрія Малишка мати синові вишила рушник "в дорогу далеку".

Дмитро Павличко створив прекрасну поезію-прощання, де доленосною є сорочка вишита червоними і чорними нитками, де саме вона домогла юнакові, начебто оберіг, повернутися до рідного дому:

Та я нічого не несуч додому,

Лиш згорточок старого полотна,

І вишите моє життя на ньому...

продовжують вічну материнську тему в нашій літературі. Адже і до них митці зверталися до образу матері. Відомі поети ХХ століття Яків Щоголів та Леся Українка є авторами прекрасних ліричних звернень до найдорожчої людини, до матері.

Осиротів би людський світ без матерів.

Бережіть їх, ніколи не легковажте їхньою любов'ю.

Я звик високо голову держати,

Бо мою честь і мужність без догани;

Хай сам король мені у вічі гляне,

Не опущу я їх, кохана мати.

Але тобі наважуся сказати:

Хоч дух у мене гордий, нездоланний,

Та біля тебе непокора тане,

Бо звик тебе, святу, я шанувати.

Моя душа подолана твоєю

Високою, прекрасною душею,

І в небеса я лину разом з нею.

І каюсь я за вчинки, що смутили

Твоє високе серце, серце миле,

Що так мене усе життя любило!

(Г.Гейне).

"Прославмо жінку-матір, невичерпне джерело всеперемагаючого життя! Прославмо в світі жінку-матір, єдину силу, перед якою покійно вклоняється смерть! Вся гордість від матерів, без сонця не квітнуть квіти, без любові немає щастя, без жінки немає любові, без матерів немає ні поета, ні героя!"

То хай же для кожного з нас стануть девізом у житті слова легендарного письменника світової літератури Максима Горького.